

варене зерно і тому раді були – поварами були свої студенти. Потім прислали військових з ВПШ. І так трудилися поки убрали все в колгоспі. Всього не опишеш. Знаю, що на базарі торгували домашньою ковбасою і там були дитячі нігтики. А взагалі можна було зрівняти з Ленінградською блокадою – таке було у 1933 році на Україні.

У мене вмерла бабуса з голоду, брат був підпухлий – сімя була з 8 чолов. батько службовець. Подруга мала чоловіка в органах НКВД, то вони пайок одержували і в неї хліба кусочки залишались, вона віддавала мані хліб і мило. Я відвозила до дому. Звичайно були страшні випадки – все це були слухи, а можливо й правда – ми вірили, а тепер утверждать не можна – бо ми були молоді.

Можливо те, що я написала не таке важливе для цієї книги-меморіалу. Але все ж довелось пережити і люди в той час, як могли так і спасались аби вижити і спасти свою сім'ю. Хто зміг, а хто й ні!

Пробачте за помилки механічні й др. Уже трудно за собою слідкувати.

З пошаною Ольга Мефодіївна Яценко

Харківська обл.
НВодолага
Піонерська 3